

Последњег дана марта запутих се са Биљаном пут Новог гробља да набавим крст за нашу упокојену Истину. На улазу у продавницу погребне опреме дочекао ме је радник обезбеђења. Упитао ме је шта желим. Одговорих му да ми треба крст. „Само право па десно“, издаде ми навигационо упутство. За шалтером службеник ме такође упита шта желим. ЈКП „Погребне услуге“ се очигледно труди да испуни жеље. Пут без алтернативе још очигледније овде даје најраскошније плодове.

- Ја бих да купим крст, али нисам ожалошћен – одговорих му.

- Па шта сте? – упита ме.

- Ја сам члан аматерске позоришне групе – почех да користим маркетиншке предизборне, изборне и постизборне трикове власти и опозиције у Србији – треба ми за представу, али немамо баш пуно пара – за разлику од првог дела реченице, овај је био истинит. Изгледа да је то што сам рекао било убедљиво бар као предизборна, изборна и постизборна обећања о акцијама од хиљаду евра, фабрици аутомобила, новим радним местима, скором уласку у Европску унију, јер ми његова колегиница одмах притече у помоћ.

- Имамо јефтинијих од ових изложених – социјалне. – Била је очигледно задовољна што може да учествује у овом удруженом, заједничком културном подухвату. – Зар ви не можете да правите неке веселе представе, него само тужне? – упита ме радознано и помало прекорно.

- Ма ова је весела – одговорих јој, мада нисам баш био сигуран у то. – Биће ми потребна и слова – додадох.

- Која ћете? – упита ме службеник ЈКП-а, показујући бела и жута. – Ова су вам боља, бела се савијају – упути ме љубазно, очигледно желећи да и он допринесе удруженом заједничком културном подухвату.

- Онда ћу жута – одговорих не схватајући у моменту симболику између боје слова и догађаја који смо хтели да обележимо.

- Шта желите да пише? – упита ме потом делатник ЈКП-а и добровољни саучесник у заједничком удруженом културном подухвату..

- Истина – одговорих му.

- Значи сахрањујете истину? –упита ме.

- Да – потврдох му користећи опет успешно предизборне, изборне и постизборне маркетиншке трикове, („ово је баш лако а и слатко“, прође ми кроз главу мисао), пошто сам се бојао да бих ако бих рекао истину о Истини изгубио подршку радника ЈКП „Погребне услуге“ у заједничком удруженом културном подухвату. У себи сам мислио „Сахранили су је други, ми само обележавамо.“

- Ево Вам рачун, платите на благајни па дођите опет овде – добих упутство и рачун.

Платих и дођох.

- Идите до споменика војводи Путнику, па скрените лево до магацина. Крст ће вас чекати, биће готов док стигнете тамо – љубазно ми је саопштио службеник ЈКП-а, очигледно поносан што је помогао члану сироте позоришне аматерске труппе.

Запутих се да преузmem крст. Поклоних се сенима великог војводе, па окренух лево. Зграда веселе ружичасте боје тужно ме је гледала тамним погледом њених стаклених очију.

- Дошао сам по крст – рекох раднику који је напољу, на гробљу, уживао у чарима живота што му је пружало лепо време.

- Ево, већ је готово – спремно је одговорио. Учинио ми се да је и он задовољан што је извршио необичну поруџбину, постајући тако и сам саучесник у заједничком друженом културном подухвату.

Понех крст.

Сутрадан са позоришним реквизитом уђох у шездесетпетицу. Била је пуна пензионера који су журили да обаве неопходне послове. Због константног недостатка времена то никако нису успевали. Када уђох са крстачом, моментално се створио слободан простор, па чак и слободно место у пуном аутобусу.

Седох.

Пролазећи поред зграде бившег СИВ-а, проверио сам да ли су плакате које сам лепио у суботу са Игором још увек на огради преко пута. Биле су. Оне у центру су сутрадан већ биле огуљене. Сишао сам код Калемегдана. Запутих се према Библиотеци града. Стигао сам први. Чекајући остале, наслоних реквизит културе на ограду паркића који се налази преко пута установе културе. Дођоше Ђоша и Гале, чланови групе Г8, потом девојке и момци из „1389“, затим Дража Анђелковић, Саша Павић, дошô је и свет који се обично назива обичним, али који је хтео да разбије за овакве прилике уобичајену равнодушност Београђана. Предстојећи културни догађај су увеличали и манекени који су због очигледне немаштовитости креатора носили одећу истог кроја и исте – плаве боје. Ожалошћена породица је кренула Кнез Михаиловом.

Ожалошћена породица, сумњива лица и покојница

Пише: Љубиша Спасојевић
петак, 02 април 2010 13:10
